

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/26/2018
Identifikačné číslo spisu: 6114011237
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6114011237.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného C. L. pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. júla 2017, sp. zn. 3To/39/2017, na neverejnom zasadnutí konanom 29. mája 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 9. januára 2017, sp. zn. 4Tk/4/2014, bol obvinený C. L. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

konajúc v mene spoločnosti W. K., spol. s r.o., dňa 10. marca 2011 v R. R. uzatvoril v mene tejto spoločnosti na strane nájomcu dodatok k nájomnej zmluve z 11. októbra 2008, ktorej predmetom bol prenájom administratívnych a skladových priestorov na C. ul. č. XX v R. R., na pozemku par. č. V. XXX/X, XXX/XX a XXX/XX, zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. R. R., pričom predmetný dodatok uzatvoril i ako fyzická osoba na strane prenajímateľa, kedy na podklade čl. II. bod 3 sa nájomca zaviazal prenajímateľovi zaplatiť sumu vo výške 724 538,77 Eur ako náhradu nákladov vynaložených prenajímateľom na rekonštrukciu predmetu nájmu v prípade ukončenia nájmu iným spôsobom, upraveným v bode 3 čl. II. dodatku, teda uplynutím zmluvne dohodnutej doby do 31. decembra 2026, alebo výpoveďou zo strany prenajímateľa, čím porušil § 135a zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (Obchodného zákonníka), ako i čl. XI bod 4 spoločenskej zmluvy spoločnosti W. K., spol. s r.o. z 27. júla 2009, čím by v prípade uplatnenia nárokov z predmetného dodatku spoločnosti W. K., spol. s r.o. spôsobil škodu vo výške 724 538,77 Eur,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť W. K., spol. s r.o., so sídlom Q. V. XX, R. R., IČO: XX XXX XXX, so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Na podklade odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 11. júla 2017, sp. zn. 3To/39/2017, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) dovolanie v neprospech obvineného C. L..

S poukazom na predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok, ktorý Okresný súd Banská Bystrica vo veci vyslovil 14. októbra 2015, a odôvodnenie zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. júla 2016, vydaného na podklade odvolania prokurátora, generálny prokurátor obvinil prvostupňový súd, že nerešpektoval pokyny nadriadeného súdu, keď v odôvodnení rozsudku z 9. januára 2017, ktoré označil za totožné s odôvodnením predchádzajúceho oslobodzujúceho rozsudku, sa zároveň v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku vôbec nezaoberal vytkávanými rozpormi v dôkazoch, a teda ich ani neodstránil. Krajskému súdu potom vyčítal, že napriek takmer zhodnému zneniu oboch oslobodzujúcich rozsudkov prvostupňového súdu, sa s v poradí druhým oslobodzujúcim rozsudkom okresného súdu stotožnil bez toho, aby vysvetlil, na základe čoho mal za to, že došlo k odstráneniu všetkých nedostatkov a rozporov, ktoré v pôvodnom odvolacom konaní súdu prvého stupňa sám vytkol a ktoré prokurátor v odvolacom konaní opätovne uplatnil. Generálny prokurátor vyjadril názor, že súd prvého stupňa nevykonal dôsledné hodnotenie všetkých vykonaných dôkazov tak, ako to ukladá § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nezaoberal sa závažnosťou ani vierohodnosťou jednotlivých dôkazov, tieto hodnotil bez logických, obsahových i časových súvislostí jednostranne v prospech obvineného, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu záveru o nepreukázaní zákonných znakov obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona.

Rezumujúc obsah vybraných ustanovení zmluvy o nájme nehnuteľnosti medzi obvineným C. L. ako prenajímateľom a poškodenou spoločnosťou W. K., spol. s r.o. ako nájomcom z 11. októbra 2008 a jej sporného dodatku z 10. marca 2011, dospel dovolaateľ k záveru, že z predmetných listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že obvinený ako štatutárny orgán poškodenej spoločnosti uzatvoril v jej mene dodatok k nájomnej zmluve, ktorý podpísal aj ako fyzická osoba na strane prenajímateľa a ktorého konkrétne, dovolaateľom označené, ustanovenia poškodenú spoločnosť ako nájomcu v nájmomnom vzťahu s obvineným ako prenajímateľom podstatne znevýhodňujú. Generálny prokurátor svoj záver o tom, že dodatok bol na strane nájomcu aj prenajímateľa uzatvorený len obvineným bez toho, aby sa na jeho vzniku akýmkoľvek spôsobom podieľali či s ním súhlasili ďalší konatelia či spoločníci poškodenej spoločnosti, považoval s ohľadom na vykonané dôkazy, najmä ním parafrázované a citované časti výpovedí svedkov Dipl. Ing. N. A. a Ing. V. L.Č., za logický a nesporný.

Výhrady generálneho prokurátora smerovali voči postupu súdov, ktoré sa zaoberali dokazovaním, podľa neho úplne irelevantne, vedomosti poškodenej spoločnosti o obsahu dodatku, namiesto toho, aby sa zamerali na samotné konanie obvineného a to vyhodnotili z hľadiska účelu podpísania dodatku, teda z toho hľadiska, či bol obvineným sformulovaný a podpísaný v záujme ochrany poškodenej spoločnosti a všetkých jej spoločníkov alebo naopak, v úmysle chrániť a uprednostniť vlastné záujmy pred záujmami spoločnosti. Zdôraznil, že súhlas alebo nesúhlas tretích osôb s konaním obvineného je pre posúdenie jeho trestnej zodpovednosti právne irelevantný, a, citujúc čl. XI bod 4 spoločenskej zmluvy poškodenej spoločnosti W. K., spol. s r.o. a § 135a Obchodného zákonníka, konštatoval, že obvinený C. L. podpísaním sporného dodatku k nájomnej zmluve porušil povinnosti vyplývajúce z § 135a Obchodného zákonníka i zo samotnej spoločenskej zmluvy. Podľa jeho názoru bol obvinený ex lege (s ohľadom na §

153a Obchodného zákonníka) povinný zamedziť uzatvoreniu predmetného dodatku, a to aj v prípade, ak by bol k takémuto postupu zo strany spoločníkov nútený. V tejto súvislosti vylúčil trestnoprávnu relevanciu úvah súdu o predbežnom súhlase spoločníkov s daným dodatkom či o ich vedomosti o ňom. Generálny prokurátor, vychádzajúc zo znenia § 66 ods. 3, § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, a tiež s ohľadom na § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka zároveň vyvodil, že konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným nemôže uzatvárať zmluvy „sám so sebou“ bez ohľadu na záujmy spoločnosti a jej spoločníkov.

V ďalšej časti dovolania generálny prokurátor napadol aj záver súdu o neuplatnení si nároku, vyplývajúceho z dodatku, obvineným C. L., ktorému, opierajúc sa o výpočet niekoľkých listín, evidentne obsahujúcich uplatnenie nároku na zaplatenie náhrady vo výške 724 538,77 Eur obvineným, prípadne i jeho manželkou, oponoval.

Dovolaateľ považoval vykonaným dokazovaním za preukázané, že obvinený C. L. sa svojím konaním proti záujmom spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej bol konateľom, dopustil obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona tak po objektívnej ako aj po subjektívnej stránke.

Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením krajského súdu z 11. júla 2017, sp. zn. 3To/39/2017, ako i v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) a § 13 ods. 1 Trestného zákona a § 2 ods. 12, § 168 ods. 1, § 285 písm. b) a § 319 Trestného poriadku v prospech obvineného C. L.; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil predmetné uznesenie krajského súdu z 11. júla 2017, sp. zn. 3To/39/2017, ako aj jemu predchádzajúce konanie, vrátane rozsudku okresného súdu z 9. januára 2017, sp. zn. 4Tk/4/2014, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie generálneho prokurátora doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Obvinený C. L. vo svojom vyjadrení k dovolaniu generálneho prokurátora, podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Daniela Šintaja, prezentoval názor, že podané dovolanie, založené na námietke nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, ktorá patrí medzi tzv. skutkové námietky, nezodpovedá dikcii zákona (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) ani ustálenej judikatúre. Podľa neho generálny prokurátor v ňom len opätovne konštatuje a popisuje vykonané dokazovanie, tvrdiac, že vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je správne. Zdôraznil, že v dôsledku nezbavenia mlčanlivosti obhajobou navrhnutého svedka JUDr. G. R. poškodenou spoločnosťou nebolo možné v konaní bez pochybností skutočne zistiť, či sa skutok stal alebo nestal. Pritom trestné konanie si vyžaduje, vzhľadom k jeho následkom týkajúcim sa osobnej slobody, aby bola vec riadne prešetrená a aby bol zistený skutkový stav tak, aby neboli žiadne pochybnosti o prípadnej vine obvineného. Vzhľadom na uvedené mal za to, že podané dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

Pridržiavajúc sa uvedených tvrdení, obvinený predmetné vyjadrenie doplnil prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Andrey Slezákovéj poukazom na skutočnosť, že sám ako prenajímateľ nikdy nerobil úkony smerujúce k ukončeniu zmluvy o nájme v snahe uplatniť si nárok na náhradu nákladov, naopak, jeho záujmom bolo, aby daný nájomný vzťah trval. S poukazom na obsah vykonaných dôkazov, ako aj konkrétne rozpory vo výpovediach väčšinového spoločníka poškodenej spoločnosti, Dipl. Ing. N. A., a jej konateľa, Ing. V. L., a na zmeny ich výpovedí, opätovne poprel záver generálneho prokurátora, v zmysle ktorého títo nemali o spornom dodatku k nájmovej zmluve vedomosť. Trval na tom, že uzavretie dodatku k nájmovej zmluve inicioval svedok Dipl. Ing. N. A., a teda bolo vyústením dohodnutého a niekoľkokrát prerokovaného postupu, a nie jeho jednostranným rozhodnutím, čo podľa jeho názoru vylučuje, že by sa ním pripravoval na nejaké škodlivé konanie.

V reakcii na vyjadrenie obvineného C. L. k dovolaniu generálneho prokurátora, podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Daniela Šintaja, sa poškodená spoločnosť W. K., spol. s r.o., konajúca konateľom Ing. Ľ. L., stotožnila s podaným dovolaním generálneho prokurátora a vyjadrila presvedčenie, že súdy boli povinné vyhodnotiť konanie obvineného, spočívajúce v uzatvorení predmetného dodatku k zmluve o nájme, už z obsahu samotného dodatku, ktorý je v zjavnom a nepochybnom rozpore s jej záujmami, k čomu ale nedošlo. Poškodená sa zároveň striktne ohradila voči obvineným vysloveným podozreniam z jej ovplyvňovania príslušných štruktúr prokuratúry, ako aj voči hodnoteniu dovolania podaného generálnym prokurátorom zo strany obvineného ako účelového a neodborného.

Na predmetné stanovisko poškodenej spoločnosti reagoval obvinený C. L. písomným podaním, v ktorom zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, upriamiac pozornosť predovšetkým na skutočnosť, že kľúčový svedok JUDr. G. R. nemohol vo veci vypovedať z dôvodu, že poškodená spoločnosť ho nezavala mlčanlivosti, v dôsledku čoho konajúce súdy nemohli zistiť ďalšie rozhodujúce skutočnosti. Vyjadril presvedčenie, že skutkový stav bol zistený tak úplne, ako to len objektívne, vzhľadom na obštrukcie poškodenej spoločnosti, bolo možné, a keďže daný stav bolo potrebné hodnotiť ako trvalý, konajúce súdy sa s ním, aplikujúc zásadu in dubio pro reo, správne vysporiadali.

Vyjadrenia obvineného k podanému dovolaniu, stanovisko poškodenej k nim, ako aj reakcia obvineného na stanovisko poškodenej zostali zo strany dovolateľa (generálneho prokurátora), ktorému boli súdom prvého stupňa zaslané na vyjadrenie, bez odozvy. K reakcii obvineného na svoje stanovisko sa už žiadnym spôsobom nevyjadrila ani poškodená spoločnosť.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o podanom dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), bolo, spĺňajúc podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, podané v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), avšak neoprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a), § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

V zmysle § 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku generálny prokurátor môže podať dovolanie proti ktorémukolvek výroku právoplatného rozhodnutia súdu druhého stupňa z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienčnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienčne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienčnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že generálny prokurátor, i keď v zmysle § 369 ods. 2 Trestného poriadku je osobou oprávnenou na podanie dovolania, toto môže podať len z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku (a teda nie aj z dôvodov uvedených v ods. 2 a ods. 3 citovaného ustanovenia).

Ustanovenie § 371 ods. 3 Trestného poriadku je špeciálne ustanovenie, upravujúce výlučné právo na podanie dovolania ministromi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“), ktorému sa toto právo oproti iným oprávneným osobám (a teda aj oproti generálnemu prokurátorovi) rozširuje tak, že okrem dôvodov uvedených v ods. 1 (§ 371) je minister spravodlivosti oprávnený podať dovolanie aj v prípade nesprávne zisteného skutkového stavu či porušenia ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

Posudzujúc v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku obsah podaného dovolania generálneho prokurátora, ktoré, napriek formálnemu označeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, celkom zrejme smeruje voči hodnoteniu vykonaných dôkazov a z neho plynúcim skutkovým zisteniam, musel dovolací súd konštatovať, že generálny prokurátor nie je osobou oprávnenou na podanie dovolania proti rozhodnutiu vychádzajúcemu zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, o ktoré sa v prejednávanej veci nepochybne jedná. Pritom osobou oprávnenou na podanie takéhoto dovolania je len minister spravodlivosti.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora ako podané neoprávnenou osobou uznesením odmietol.

K dovolacím námietkam uplatneným generálnym prokurátorom a ním formálne subsumovaných pod dôvod dovolania vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd len pre úplnosť poznamenáva nasledovné:

Predovšetkým považuje za dôležité pripomenúť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu je vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedeného v citovanom ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potrebné uviesť nasledovné:

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) zodpovedá pochybeniu súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to takej intenzity, že zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a *contrario* § 371 ods. 5 Trestného poriadku). Nesprávnym právnom posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo, že išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý bol uvedený v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom

zákone. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu.

Nie je tak legitímovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Ako to už dovolací súd konštatoval vyššie, z obsahového vymedzenia dovolacích námietok generálneho prokurátora, subsumovaných pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorých obsah dovolací súd zámerne v podstatnom rozsahu prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto (bez ohľadu na ich formálnu subsumpciu pod označený dovolací dôvod) sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nedôsledné vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov tak, ako to ukladá § 2 ods. 12 Trestného poriadku, najmä nesprávne vysporiadanie sa so závažnosťou a vierohodnosťou ním uvádzaných dôkazov (vybraných listinných dôkazov a výpovedí svedkov Dipl. Ing. N. A. a Ing. V. L.), ako aj nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa predovšetkým samotného konania obvineného, determinujúceho jeho úmysel, a teda vzťahujúcich sa k preukázaniu subjektívnej stránky spáchaného skutku) okresným i odvolacím súdom, generálny prokurátor v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi prvého i druhého stupňa a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil prokurátor už v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na subjektívnej interpretácii vykonaných dôkazov a na obviňovaní konajúcich súdov z ich tendenčného hodnotenia v prospech obvineného.

Z podstaty dovolateľom uvádzaných námietok, spočívajúcich v poukazovaní na tie časti vykonaného dokazovania, ktoré pri ním prezentovanej subjektívnej interpretácii vedú k záverom o preukázaní viny obvineného, a tým aj v nesprávnom vyhodnotení dôkazov, a tiež v spochybňovaní záveru konajúcich súdov o absencii subjektívnej stránky spáchaného skutku, vyplýva, že ide o námietky výlučne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti správnosti a úplnosti zisteného skutku a predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili. Vzhľadom na uvedené dovolacie námietky generálneho prokurátora v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku či nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia. Z tohto dôvodu predmetné dovolacie námietky, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného generálnym prokurátorom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Totíž, ako je zrejmé zo zákonnej dikcie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tento predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatela alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou), čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov, keďže určitý skutkový stav je

vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne k náprave hmotnoprávných chýb, a teda pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Východiskom pre zistenie tohto dovolacieho dôvodu je opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t.j. v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci. V dôsledku toho dovolacia námietka, ktorá napáda postup súdu v hodnotení dôkazov, nemôže zakladať uvedený dovolací dôvod, pretože v intenciách tohto ustanovenia správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť (R 46/2013). Právo namietat' skutkové otázky má v dovolacom konaní výlučne minister spravodlivosti (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolací súd totiž nemožno chápať ako tretiu inštanciu v sústave súdov zameranú na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zjavné, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Vzhľadom na uvedené by sa v prejednávanej veci dovolací súd, limitovaný v rámci prieskumu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku posúdením správnosti právnej kvalifikácie vo vzťahu ku skutku zistenému napadnutým rozhodnutím, teda ani nemohol zaoberať generálnym prokurátorom vznesenými námietkami, keďže tento nimi v podstate namietal len nesprávne, respektíve nedôsledné hodnotenie vykonaných dôkazov, a to najmä ustanovení samotného sporného dodatku z 10. marca 2011 k zmluve o nájme z 10. novembra 2008, ako aj ďalších listín, z ktorých podľa neho vyplýva nepochybný záver o tom, že obvinený si voči poškodenej spoločnosti uplatnil nárok na sumu vo výške 724 538,77 Eur, a výpovedí svedkov Dipl. Ing. N. A. a Ing. V. L., súdmi obidvoch stupňov a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu. Tento druh vád však nespadá pod citovaný ani žiaden iný dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keďže prostredníctvom uvedených námietok generálny prokurátor súdom v podstate vytykal procesný postup, ktorý zvolili pri aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a domáhal sa iného spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, na čo však najvyšší súd v rámci konania o dovolaní nie je oprávnený.

Rozhodnutím okresného súdu, potvrdeným rozhodnutím krajského súdu, bol obvinený C. L. s použitím zásady in dubio pre reo oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, nie je s ohľadom na pretrvávajúce pochybnosti o naplnení subjektívnej stránky skutkovej podstaty príslušného trestného činu, trestným činom. Trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone, ak Trestný zákon neustanovuje inak (§ 8 Trestného zákona). Medzi základné znaky (prvky) trestného činu, vyjadrené v jeho skutkovej podstate, patrí subjekt, objekt, objektívna stránka a subjektívna stránka. Obligatórnym znakom subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu je zavinenie, teda vnútorný vzťah páchatel'a k vlastnému protiprávnemu konaniu, pričom sa rozlišuje konanie úmyselné a nedbanlivostné. Platí, že pokiaľ nie je naplnený čo i len jeden z uvedených znakov skutkovej podstaty, nejde o trestný čin.

V preskúmvanej veci sa pre naplnenie skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona vyžaduje záver o úmysle obvineného, zahŕňajúcim

porušenie konkrétnej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok a tiež spôsobenie škody, zodpovedajúci skutkovým zisteniam ustáleným konajúcimi súdmi v skutkovej vete napadnutých rozhodnutí. Úmyselná forma zavinenia pri predmetnom trestnom čine, znaky ktorého mal obvinený svojím konaním naplniť, tak predpokladá vôľu páchatel'a porušiť svoju konkrétnu povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok a zároveň jeho vedomosť o tom, že takú svoju povinnosť svojím konaním porušuje. Uvedená podstatná okolnosť, charakterizujúca subjektívnu stránku žalovaného trestného činu, však v popise skutku uvedenom v skutkovej vete výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa absentuje, keď v ňom nenašlo svoje vyjadrenie také skutkové zistenie, ktoré by svojím obsahom zodpovedalo zákonom vyžadovanému znaku subjektívnej stránky predmetného trestného činu.

Pokiaľ sa potom generálny prokurátor podaným dovolaním domáhal prehodnotenia záveru o naplnení subjektívnej stránky žalovaného trestného činu, ktoré podľa jeho názoru bez pochybností možno vyvodiť z obsahu príslušných ustanovení samotného dodatku k nájomnej zmluve, dovolací súd k tomu pripomína, že, ako už bolo judikované (R 40/2010, R 3/2011), motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže naplniť ani poukaz na to, že v konaní vykonaným dokazovaním bola alebo nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť.

Napriek tomu dovolateľ, ako to vyplýva z obsahu ním podaného mimoriadneho opravného prostriedku, vyvodzuje záver o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, vrátane jej subjektívnej stránky, obvineným C. L. z ním realizovaného hodnotenia vykonaných dôkazov, vyjadrujúc zároveň nesúhlas s hodnotením dôkazov konajúcimi súdmi. Dovolanie generálneho prokurátora sa teda neopiera o právne námietky, ale je výlučne založené na skutkových výhradách, pričom v konečnom dôsledku smeruje k zmene, respektíve k doplneniu skutkových zistení tak, aby tieto zodpovedali znakom žalovaného trestného činu. Ide tak o námietky, ktoré sú mimo dovolateľom deklarovaneho zákonného dovolacieho dôvodu a ktoré vecne nezodpovedajú jeho zákonnému vymedzeniu, a preto by na ne Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadať ani v prípade, že by nebol daný dôvod na postup podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku. V skutočnosti totiž obsahujú argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, a teda svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolateľom označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ tomu tak nie je, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.